

[Yvonne Herløv Andersen]

ude mellem andre mennesker, og så bliver man usikker på sig selv og bliver i tvivl om, hvorvidt man overhovedet duer til noget. Så får man psykiske problemer, og så bliver man et tilfælde. Så ringer klokken på bistandskontoret, og så sker der noget, men det er faktisk for sent, og det er alt for dyrt, også rent menneskeligt.

Det er derfor væsentligt at få kontanthjælpsmodtageren sat i forbindelse med arbejdsmarkedsforanstaltningerne på den ene eller anden måde; eventuelt kan man smutte om ad en dag-højskole eller et EIFU-kursus. Det er vældig godt, fordi man dér er sammen med mennesker, der har samme problem som én selv.

Kassesystemerne i stat, amt og kommune er ikke noget, borgerne i almindelighed koncentrerer sig om; de ser bare på, hvad de får tilovers, når de har betalt deres skat. Men de betyder noget for, hvilke ting der bliver sat i gang, og det er derfor fint, at man prøver at kigge på det. Man kunne f.eks. ændre det sådan, at det altid koster bopælskommunen 50 pct., ligegyldigt hvilken foranstaltning der iværksættes over for borgeren. Så var det ikke så attraktivt at flytte dem over på en ordning, hvor det er staten, der betaler den største del af gildet.

Der er i disse år et væld af forsøg i gang i amter og kommuner, og som jeg sagde i starten, er det dér, socialpolitikken bliver lavet. Vi kalder det ikke mere for besparelser, nu hedder det omstilling, og det har man taget imod med vældig stor entusiasme. Der er virkelig gang i den ude i amter og kommuner. Fru Jytte Hilden nævnte Vestsjællands Amt, men at det skulle være særlig godt, fordi der sidder en socialdemokratisk borgmester, tror jeg ikke, for fundamentet til det, han laver, blev skabt, da der sad en Venstre-mand, så det betyder ikke noget. Det, der er vigtigt, er, at der er gang i den i amter og kommuner, for det er dér, socialpolitikken bliver lavet. Vi kan så herinde tage bestik af det og give dem muligheder.

Så blev der sat 50 mio. kr. af til social udvikling. Dem synes jeg ikke man skal låse fast, men det kan vi komme ind på senere i forbindelse med de to forslag, der foreligger fra henholdsvis Socialdemokraterne og De Radikale.

Jeg synes, vi i langt højere grad skal samarbejde med de private hjælpeorganisationer, for dér får de lavet noget. Dér er der ikke noget med, at man skal skrive ansøgninger i flere eksemplarer og vente i fire måneder, hvorefter ide-

en er forduftet. Dér går man i gang fra dag til dag, og det er derude, pengene bliver brugt. Og de bliver brugt hurtigt og effektivt til direkte hjælp til den enkelte. Der er også mange forsøg sat i gang, og jeg beder om, at man tager de private organisationer med i disse forsøg; det er utrolig vigtigt.

Jeg vil ikke stå og nævne side for side, for det kan godt blive lidt belastende, men på spalte 5007 står der, at kun 4 pct. af de børn, der er anbragt uden for hjemmet, er anbragt uden forældrenes samtykke. Det er også rigtigt, men tilfældene af frivillig tvang er ikke opgjort dér, hvor man siger til forældrene: Hvis ikke, bliver vi nødt til . . . Det kender vi godt, men det tal har vi ikke.

Når jeg siger det, er det, fordi det er så væsentligt i debatten om plejefamilier og plejeløn. Man skal være opmærksom på, at sådan et barn, der eventuelt koster 23.000 kr. om måneden, er der ikke institutionsplads til mere, for institutionerne har vi lukket, institutionerne er der ikke, så hvis man vil sætte plejelønnen ned, må man være opmærksom på, at vi skal bygge institutionerne op igen. Nu har vi lukket dem, og private har købt dem, eller vi har lavet kulturhuse, eller hvad vi nu har kunnet finde på, i dem; de er der i hvert fald ikke. Og set i betragtning af en institutions pris og den politik, der er på en institution, vil familieplejen i mange tilfælde være at foretrække for barnet.

Vi har heller ikke specialinstitutioner mere. Som jeg har sagt, har vi lukket dem, og så har vi lavet områdeinstitutioner, der varetager de problemer, der er i de enkelte områder. Ikke noget med institutioner for rødhårede kvinder på 40 år mere! Nu tager vi alt, hvad der er i området, og behandler det på områdeinstitutionen.

Til sidst vil jeg sige lidt om særfor sorgen, og det er, at noget af det bedste, man har gjort herinde, var at skabe mulighed for oprettelse af § 68-institutioner til bofællesskaber. Men jeg vil sige: Lad være med at blive ved med at renovere de store, gamle mastodonter! Riv dem ned! Lav børnebyer eller ungdomskollektiver – det er helt fint – men lad være med at renovere dem! Flyt ud i lokalsamfundet! Og skal man flytte derud, skal man også bruge lokalsamfundets fritidsaktiviteter. Ikke noget med at lave små osteklokker til dem fra særfor sorgen, hvor de kan gå hen og hygge sig; de skal ud blandt